

Arrest

nr. 218 300 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. QUAIRIAT
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. QUAIRIAT en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 11 februari 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 februari 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 april 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker en zijn moeder werden gehoord op 25 juli 2018.

1.3. Op 28 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 augustus 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U hebt de Jordaanse nationaliteit en u bent op 23 september 2012 geboren in de Verenigde Arabische Emiraten. Uw ouders zijn van Palestijnse origine. Uw vader heeft de Jordaanse nationaliteit, uw moeder beschikt niet over een nationaliteit. Op 11 februari 2018 bent u samen met uw moeder, K.(...) E.(...) (X; O.V. X), uit Dubai vertrokken toen haar verblijfsvergunning daar verviel. Uw twee zussen en broer verblijven bij uw vader omdat ze bezig zijn met hun school/studies.

Uw moeder heeft op 15 februari 2018 in uw naam een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 25 juli 2018 heeft uw moeder verklaard dat er in principe niets met u zou gebeuren als u naar Jordanië zou gaan. Ze wijst er wel op dat u daar niemand zou hebben. Bovendien werd uw vader telkens ondervraagd als hij door Jordanië reisde omwille van zijn activiteiten als culturele adviseur bij de Palestijnse ambassade. Er werd bovendien bedreigd zijn Jordaanse nationaliteit af te nemen.

Ter staving van uw verzoek werden volgende originele documenten voorgelegd: een vervallen diplomatiek paspoort van uw vader en twee reisdocumenten van uw moeder. Tevens werden kopieën voorgelegd van uw paspoort (d.d. 13/7/'17), uw geboorteakte en de Palestijnse identiteitskaart van uw vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat en uw moeder, K.(...) E.(...) (X; O.V. X), die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Uit de verklaringen afgelegd door uw moeder blijkt dat niet kan geconcludeerd worden dat u als u naar uw land van nationaliteit, Jordanië, zou gaan een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Bijgevolg kan de status van vluchteling u niet worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Er werd niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Jordanië.

*Uw moeder stelt immers letterlijk dat er in principe **niets met u zou gebeuren** als u naar Jordanië zou gaan. Ze wijst er enkel op dat u daar niemand zou hebben (CGVS p.7). Nochtans verblijven uw **grootvader en tante** momenteel in Jordanië (CGVS p.8-9). Uw moeder beweert dat uw **vader** als hij via Jordanië reist, telkens ondervraagd wordt omwille van zijn activiteiten voor de Palestijnse ambassade. Ze weet echter niet concreet door welke instantie hij dan werd ondervraagd (CGVS p.8, 10-11). Het is ook zeer opmerkelijk te moeten vaststellen dat uw vader desondanks toch steeds een tweetal keer per jaar via Jordanië reist (CGVS p.9). Hij reist bovendien steeds legaal (CGVS p.10). Zelfs zeer recent reisde hij nog via Jordanië voor een medische behandeling (CGVS p.10). Nochtans werd volgens uw*

moeder ermee gedreigd de Jordaanse nationaliteit van uw vader af te nemen (CGVS p.8). In dit kader dient nog opgemerkt dat uw moeder slechts zeer oppervlakkig kan verwijzen naar een drietal personen wiens nationaliteit zou zijn afgenomen, doch kan ze totaal niet zeggen waarom die nationaliteit bij bepaalde personen zou zijn afgenomen. Ze heeft tevens niet naar deze zaken geïnformeerd (CGVS p.14). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging correct in te kunnen schatten. Daarenboven werd voor u nog een **Jordaans paspoort afgeleverd in 2017** (CGVS p.13). Dit alles wijst er dan ook allerminst op dat u de Jordaanse autoriteiten hoeft te vrezen.

De in het kader van uw verzoek neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen. Het betreft hier immers slechts een vervallen diplomatiek paspoort van uw vader, twee reisdocumenten van uw moeder en kopieën van uw paspoort (d.d. 13/7/'17), uw geboorteakte en de Palestijnse identiteitskaart van uw vader. Deze documenten voegen niets toe aan uw asielrelaas daar zij enkel iets zeggen over uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan.

Uw **moeder** wordt wel het statuut van vluchteling **toegekend**. Elk verzoek om internationale bescherming dient echter individueel te worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst. Uw moeder werd geboren in Algerije en verbleef in Gaza en de Verenigde Arabische Emiraten. U hebt niet dezelfde nationaliteit als uw moeder. Uw verzoek dient dan ook te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van nationaliteit, zijnde Jordanië.

In geval de nationaliteit voldoende waarborgen op bescherming biedt, wordt de nationaliteit verkozen boven de vluchtelingenstatus (UNHCR - 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refugees'; artikel 184). In dit geval is uw **Jordaanse nationaliteit** en de bescherming die u als Jordaans staatsburger geniet gunstiger en biedt deze een **sterkere bescherming** dan wanneer u de vluchtelingenstatus zou worden toegekend. Het principe van eenheid van familie kan dan ook niet worden toegepast.

Verder kan nog worden gewezen op het gegeven dat gezinsleden die zelf niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus overeenkomstig de nationale procedure en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid een verblijfstitel kunnen bekomen (richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming). U dient dus gebruik te maken van de **geëigende procedures** die zouden kunnen leiden tot een **verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie**. De Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen.

Tot slot dient nog te worden gewezen op het feit dat de verbeteringen die uw moeder aanbracht na het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud, geen invloed hebben op bovenstaande appreciatie daar ze hier geen ander licht op vermogen te werpen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 62 en 57/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële en formele motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het beginsel van

eenheid van gezin, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het hoger belang van het kind, artikel 22bis van de Grondwet, artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de preambule en artikel 49, lid 2 van het Kinderrechtenverdrag en de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité, geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen en voert hierbij aan dat *in casu* niet alle elementen van het dossier in rekening werden gebracht, dat er geen afdoende verwijzingen zijn naar zijn individuele situatie en bepaalde essentiële noden, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie, tot haar conclusie is gekomen en dat geen rekening werd gehouden met het beginsel van eenheid van gezin. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Aangaande het land van nationaliteit, merkt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er van uitgaat dat hij, een minderjarig kind van amper zes jaar oud wiens moeder bovendien als vluchteling werd erkend, zonder enige problemen kan terugkeren naar zijn land van nationaliteit, zijnde Jordanië. Het Commissariaat-generaal geeft evenwel zelf meermaals toe dat er in het land van nationaliteit niemand aanwezig is om hem op te vangen, behalve een erg zieke grootvader. Dit werd tijdens het persoonlijk onderhoud ook meermaals herhaald door verzoekers moeder. Toch lijkt dit voor het Commissariaat-generaal voldoende om te besluiten dat een zesjarig kind perfect kan terugkeren naar zijn land van nationaliteit, waarbij het dan ook niet uitmaakt of er daar nog familie is om hem op te vangen. Verzoekers moeder legde tijdens het persoonlijk onderhoud ook uit welke problemen haar echtgenoot, verzoekers vader, heeft bij een eventuele terugkeer naar Jordanië. Hij wordt gevisieerd omwille van zijn werk voor de Palestijnse ambassade en omwille van dit werk wordt ermee gedreigd zijn Jordaanse nationaliteit af te nemen. Bovendien is verzoeker slechts éénmaal in Jordanië geweest. Hij werd geboren in de Verenigde Arabische Emiraten en beschikt slechts over de Jordaanse nationaliteit via zijn vader. Er kan dan ook worden van uitgegaan dat mocht de nationaliteit van de vader worden ingetrokken, de kinderen ook geen bescherming zullen kunnen inroepen van dat land, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat zijn vader op heden ook in Dubai een precair verblijf heeft daar zijn verblijfsvergunning in de Verenigde Arabische Emiraten niet meer geldig is. Verzoeker meent dan ook dat de redenering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen absoluut niet opgaat en dat van hem onmogelijk kan worden verwacht dat hij zich kan beroepen op de bescherming van Jordanië.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn gezinssituatie. Hij herhaalt dat er niemand voor hem zal kunnen zorgen in zijn land van nationaliteit. Het staat immers vast dat zijn moeder hier in België werd erkend als vluchteling. Zijn vader werkt momenteel in Dubai als managing directeur van een bedrijf. Het kan naar mening van verzoeker evenwel absoluut niet de bedoeling zijn om hem alleen te laten terugkeren naar zijn land van nationaliteit omdat hij daar zogenaamd bescherming kan genieten. Het blijkt immers duidelijk uit de bestreden beslissing en de notities van het persoonlijk onderhoud dat er geen familie aanwezig is in het land van nationaliteit die voor verzoeker zou kunnen zorgen.

In een volgend onderdeel wijst verzoeker op het hoger belang van het kind. Hij merkt op dat de belangen van het kind de eerste overweging moeten vormen bij een administratieve handeling en dat kinderen niet tegen hun wil gescheiden mogen worden van hun ouders. Dit wordt bepaald zowel in het Kinderrechtenverdrag als in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (artikel 24). Verzoeker wijst in dit verband ook op artikel 22bis van de Grondwet en artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet. Ook volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag dient er een 'best interest assessment' te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind. Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang van het kind zijn: mening van het kind, identiteit van het kind, behoud van de familiale banden, zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, recht op gezondheid, recht op onderwijs. Het is dan ook evident dat verzoeker alle belang heeft bij een verblijfsrecht in België. Hij hoort immers op te groeien in de nabijheid van zijn gezin, *in casu* zijn moeder die hier als vluchteling werd erkend. Om die reden dient er volgens verzoeker dan ook respect opgebracht te worden voor de gezinsscel.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van zijn gezinssituatie, verwijst verzoeker naar de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, waaruit volgt dat een

gezinshereniging kan worden aangevraagd vanuit België indien de minderjarige verzoeker reeds over een verblijfsrecht beschikt of gemachtigd werd tot verblijf, hetgeen *in casu* niet het geval is, ofwel dienen er buitengewone omstandigheden te worden aangetoond die hem verhinderen terug te keren naar zijn land. Dit laatste is voor hem evident de enige mogelijkheid, aldus verzoeker, die hierbij echter benadrukt dat deze voorwaarde op discretionaire basis wordt beoordeeld. Dit maakt voor verzoeker dus allerminst een zekerheid uit. Dit betekent volgens verzoeker dus dat hij in principe dient terug te keren naar Jordanië om van daaruit de aanvraag gezinshereniging te doen. Dit is evident absurd, temeer er in Jordanië niemand aanwezig is om hem hierbij te helpen of te ondersteunen. Het Commissariaat-generaal stelt dat ook een humanitaire regularisatie zou kunnen worden ingediend. Dit staat naar mening van verzoeker evenwel haaks op de vooropgestelde redenering en motivering waarvan het Commissariaat-generaal uitgaat. Verzoeker benadrukt dat ook de toekenning van een humanitaire regularisatie, nog meer dan bij de gezinshereniging, een discretionaire bevoegdheid uitmaakt en dat dit bovendien slechts marginaal kan getoetst worden bij een eventueel annulatieberoep. Van een zekerheid en een vaststaand gegeven kan dus allerminst gesproken worden. Het Commissariaat-generaal stelt in de bestreden beslissing dat de bescherming geboden door de Jordaanse overheid een betere bescherming biedt dan deze van de Belgische overheid. Evenwel gaat het Commissariaat-generaal verder door toe te geven dat er verblijfsrecht zal aangevraagd dienen te worden op basis van de gezinssituatie. Er kan volgens verzoeker dus niet ontkend worden dat het helemaal niet de bedoeling is om hem als minderjarige alleen naar Jordanië te laten gaan om daar 'bescherming te genieten'. Het standpunt dat het Commissariaat-generaal inneemt is voor verzoeker dan ook helemaal niet te begrijpen. Indien het inderdaad de bedoeling is om hem in België te laten blijven en een verblijfsstatuut toe te kennen, dient dan niet gekeken te worden naar het 'beste' statuut, vraagt verzoeker zich af. Hij benadrukt dat het beste statuut *in casu* het vluchtelingenstatuut is, net zoals zijn moeder. Verzoeker besluit dat de procedure onterecht apart werd opgestart voor hem, waardoor een abstracte splitsing van de belangen werd gemaakt en waarbij zijn moeder als vluchteling werd erkend terwijl hij een weigeringsbeslissing krijgt, en dit bovendien in twee verschillende procedures in twee verschillende taalrollen. Dit gaat in tegen het principe zoals vervat in artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet, aldus nog verzoeker.

Tot slot argumenteert verzoeker dat het principe van de eenheid van het gezin absolute voorrang dient te krijgen. Verzoeker herhaalt in dit verband dat van hem niet kan verwacht worden dat hij helemaal alleen terugreist naar Jordanië om daar bescherming te vragen, zeker gelet op de problematiek rond het werk van zijn vader. Verzoeker meent dat het niet redelijkerwijs de bedoeling kan zijn om een moeder in België te erkennen als vluchteling doch dit te weigeren voor haar minderjarig kind dat haar vervoegt. Het is evident dat er een afhankelijkheidsband bestaat tussen een moeder en een zesjarig kind. Bovendien wordt verzoeker gescheiden van zijn natuurlijke beschermer, namelijk zijn moeder, waardoor hij in een zeer kwetsbare positie terechtkomt in Jordanië. Verzoeker voert aan dat het kind steeds het beste statuut dient te volgen en hij verwijst in dit verband naar de interna nota IBZ van 24 april 2017.

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een akkoordverklaring van verzoekers ouders met de procedure gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat uit de verklaringen afgelegd door zijn moeder niet kan geconcludeerd worden dat hij in zijn land van nationaliteit, Jordanië, een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging en evenmin aannemelijk wordt gemaakt dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in geval hij zou terugkeren naar Jordanië. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) zijn moeder letterlijk stelt dat er in principe niets met hem zou gebeuren als hij naar Jordanië zou gaan, (ii) zij er enkel op wijst dat verzoeker daar niemand zou hebben, nochtans verblijven zijn grootvader en tante momenteel in Jordanië, (iii) zijn moeder tevens beweert dat zijn vader, als hij via Jordanië reist, telkens ondervraagd wordt omwille van zijn activiteiten voor de Palestijnse ambassade doch zij echter niet concreet weet door welke instantie hij dan werd ondervraagd, en het ook zeer opmerkelijk is dat zijn vader desondanks toch steeds een tweetal keer per jaar legaal via Jordanië reist, temeer er volgens verzoekers moeder mee werd bedreigd zijn Jordaanse nationaliteit af te nemen, (iv) zijn moeder slechts zeer oppervlakkig kan verwijzen naar een drietal personen wiens nationaliteit zou zijn afgenomen, zij echter totaal niet kan zeggen waarom die nationaliteit bij bepaalde personen zou zijn afgenomen en zij zich hierover niet heeft geïnformeerd, wat afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze vrees, en aan verzoeker bovendien in 2017 nog een Jordaans paspoort werd afgeleverd, wat er allerminst op wijst dat hij de Jordaanse autoriteiten hoeft te vrezen, (v) de door hem neergelegde

documenten de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet kunnen veranderen daar deze niets toevoegen aan zijn asielrelaas daar zij enkel iets zeggen over zijn identiteit en herkomst, elementen welke niet ter discussie staan en (vi) zijn moeder wel als vluchteling werd erkend doch elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst, en de bescherming die hij als Jordaanse staatsburger geniet gunstiger is en een sterkere bescherming biedt dan wanneer hem de vluchtelingstatus zou worden toegekend zodat het principe van eenheid van familie niet kan worden toegepast en hij gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van zijn gezinssituatie.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 augustus 2018 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake

het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat hij over de Jordaanse nationaliteit beschikt. Dienvolgens dient zijn vraag tot internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Jordanië. Dat zijn moeder, van onbepaalde nationaliteit, in België als vluchteling werd erkend, doet hieraan geen afbreuk.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verklaringen van verzoekers moeder en de voorgelegde documenten niet toelaten om in hoofde van verzoeker te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/3, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen als volgt: *“Uw moeder stelt immers letterlijk dat er in principe **niets met u zou gebeuren** als u naar Jordanië zou gaan. Ze wijst er enkel op dat u daar niemand zou hebben (CGVS p.7). Nochtans verblijven uw **grootvader en tante** momenteel in Jordanië (CGVS p.8-9). Uw moeder beweert dat uw **vader** als hij via Jordanië reist, telkens ondervraagd wordt omwille van zijn activiteiten voor de Palestijnse ambassade. Ze weet echter niet concreet door welke instantie hij dan werd ondervraagd (CGVS p.8, 10-11). Het is ook zeer opmerkelijk te moeten vaststellen dat uw vader desondanks toch steeds een tweetal keer per jaar via Jordanië reist (CGVS p.9). Hij reist bovendien steeds legaal (CGVS p.10). Zelfs zeer recent reisde hij nog via Jordanië voor een medische behandeling (CGVS p.10). Nochtans werd volgens uw moeder ermee gedreigd de Jordaanse nationaliteit van uw vader af te nemen (CGVS p.8). In dit kader dient nog opgemerkt dat uw moeder slechts zeer oppervlakkig kan verwijzen naar een drietal personen wiens nationaliteit zou zijn afgenomen, doch kan ze totaal niet zeggen waarom die nationaliteit bij bepaalde personen zou zijn afgenomen. Ze heeft tevens niet naar deze zaken geïnformeerd (CGVS p.14). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging correct in te kunnen schatten. Daarenboven werd voor u nog een **Jordaans paspoort afgeleverd in 2017** (CGVS p.13). Dit alles wijst er dan ook allerminst op dat u de Jordaanse autoriteiten hoeft te vrezen.*

*De in het kader van uw verzoek neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen. Het betreft hier immers slechts een vervallen diplomatiek paspoort van uw vader, twee reisdocumenten van uw moeder en kopieën van uw paspoort (d.d. 13/7/17), uw geboorteakte en de Palestijnse identiteitskaart van uw vader. Deze documenten voegen niets toe aan uw asielrelaas daar zij enkel iets zeggen over uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Immers, waar hij er meermaals op wijst dat hij in Jordanië behalve een erg zieke grootvader verder geen familie heeft om hem op te vangen en voor hem te zorgen, volstaat het erop te wijzen dat ook verzoekers tante in Jordanië woont (administratief dossier, stuk 10, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Daarnaast herhaalt verzoeker dat zijn vader, telkens wanneer hij via Jordanië reist, ondervraagd wordt omwille van zijn activiteiten voor de Palestijnse ambassade en dat ermee werd gedreigd om zijn Jordaanse nationaliteit af te nemen. Hij brengt hiermee evenwel geen argumenten bij die de bemerkings dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing in een ander daglicht kunnen plaatsen. Blote beweringen en speculaties van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete aanwijzingen bij dat de Jordaanse nationaliteit van hem of zijn vader dreigt te worden afgenomen / of afgenomen is. Integendeel, het feit dat aan verzoeker in 2017 nog een Jordaans paspoort werd afgeleverd spreekt deze vrees tegen en toont aan dat hij van de Jordaanse autoriteiten niets te vrezen heeft. Verzoeker toont dan ook op geen enkele wijze aan dat hij zich niet kan beroepen op de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

Aangezien geen van voormelde motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad integraal tot de zijne gemaakt. In hoofde van verzoeker kan aldus geen gegronde vrees voor vervolging de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/3, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Jordanië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij zich beroept op het beginsel van eenheid van familie en betoogt dat hij net zoals zijn moeder als vluchteling dient te worden erkend. De Raad wijst er te dezen op dat UNHCR in de paragrafen 181 tem 188 van het *'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees'* stelt dat vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie-eenheid erkend te worden als vluchteling: verzoeker moet behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon, verzoeker bezit dezelfde nationaliteit, geen weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing voor verzoeker.

De Raad benadrukt in dit verband ook dat UNHCR in artikel 184 van voornoemd Handbook duidelijk aangeeft dat zij de voorkeur geeft aan de nationaliteit: *"If the head of a family meets the criteria of the definition, his dependants are normally granted refugee status according to the principle of family unity. It is obvious, however, that formal refugee status should not be granted to a dependant if this is incompatible with his personal legal status. Thus, a dependant member of a refugee family may be a national of the country of asylum or of another country, and may enjoy that country's protection. To grant him refugee status in such circumstances would not be called for."* In geval de nationaliteit van de ouder die niet erkend werd, *in casu* de Jordaanse nationaliteit van verzoekers vader – het familiehoofd –, aldus voldoende waarborgen op bescherming biedt, wordt de nationaliteit verkozen boven de status. Verzoeker kan in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig volhouden dat de vluchtelingenstatus hem een gunstiger statuut en een sterkere bescherming zou bieden dan zijn Jordaanse nationaliteit en de bescherming die hij als Jordaans staatsburger geniet. Het principe van eenheid van familie kan derhalve geen toepassing vinden.

In casu heeft verzoeker niet dezelfde nationaliteit als zijn moeder. Verzoeker heeft de Jordaanse nationaliteit, net als zijn vader en de andere kinderen van het gezin. Aldus wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming beoordeeld ten aanzien van Jordanië. De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De vaststelling dat er in hoofde van verzoekers moeder werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoekers verzoek om internationale bescherming, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Jordanië, het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoeker kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van zijn moeder teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij beoogt dat erkenning van de vluchtelingenstatus tot hem moet worden uitgebreid. Het doel van de asielpcedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). Verzoeker dient aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts verzocht heeft om hem de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat hij blijkbaar (nog) geen gebruik heeft gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie en

de erkenning van zijn moeder. Waar verzoeker opmerkt dat de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat een aanvraag tot gezinshereniging in België wordt ingediend, zoals bepaald in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, op discretionaire basis worden beoordeeld en dat ook de toekenning van een humanitaire regularisatie een discretionaire bevoegdheid uitmaakt, benadrukt de Raad dat dit geenszins betekent dat hij niet in aanmerking zou komen voor de procedure van gezinshereniging of voor het toekennen van een verblijf omwille van humanitaire redenen.

In de mate verzoeker nog de schending aanvoert van de preambule en de artikelen 3 en 49, lid 2 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité en artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad vooreerst op dat uit geen enkele wettelijke bepaling blijkt dat, zoals *in casu*, bij een verzoek om internationale bescherming het minderjarig kind met een andere nationaliteit automatisch het beschermstatuut krijgt of moet krijgen van zijn ouder/voogd. Dit kan evenmin blijken uit het in het verzoekschrift aangehaalde artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Paragraaf 2 van ditzelfde artikel bepaalt immers dat, in afwijking van de eerste paragraaf, de minderjarige vreemdeling die een verzoeker vergezelt die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent, ook uitdrukkelijk kan aangeven om zelf of via zijn ouder of via zijn voogd een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in te dienen. *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers moeder op 15 februari 2018 in zijn naam een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (stuk 17). Aan het verzoekschrift wordt bovendien een document "Consentement parental" dd. 5 april 2018 gevoegd waarmee verzoekers beide ouders zich akkoord verklaren met zijn asielpcedure. Verzoeker kan de Belgische asielinstanties dan ook niet ernstig verwijten dat er voor hem een aparte procedure werd opgestart. De Raad benadrukt daarnaast dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, doch verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. Dit is echter niet de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maar behoort tot de bevoegdheid van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, belast met Asiel en Migratie. Aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel bevoegd is om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, is ook de algemene verwijzing naar artikel 22bis GW, waarin wordt bepaald als volgt: *"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."*, *in casu* niet dienstig.

Ten slotte wijst de Raad erop dat de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het "belang van het kind" is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: "Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire

beschermingsstatus". Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking,"

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, houdt geen schending in van de desbetreffende artikelen. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er ook op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en bevat geen verwijderingsmaatregel. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoeker daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zich opdringt. De Raad herhaalt nogmaals dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen en dat verzoeker aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie. Overigens wordt in de bestreden beslissing de aandacht gevestigd op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind op hem moet worden toegepast, alsook op het feit dat zijn moeder als vluchteling werd erkend.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord door een gespecialiseerde medewerker en dat het persoonlijk onderhoud werd aangepast aan de leeftijd van verzoeker. Tijdens dit interview kregen hij en zijn moeder de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS